

РЕШЕНИЕ

№ 7487

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 27.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11186** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 -чл.207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по исковата молба на П. К. Н., от [населено място] против Националната агенция за приходите /НАП/, с която е предявен иск, заявен с правно основание чл.203 АПК, вр. чл.82, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /GDPR/, вр. чл.39, ал.2 ЗЗЛД, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, за присъждане на сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за причинените на ищцата нематериални вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните ѝ данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани. Иска се ангажиране отговорността на НАП в качеството ѝ на администратор на лични данни, с твърдение, че е допуснала нарушения на: чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; чл.64

ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; чл.66, ал.1 и, ал.2 ЗЗЛД; чл.67 и чл.68 ЗЗЛД. Претендира се и законната лихва върху размера на обезщетението /главницата/, считано от датата на увреждането 15.07.2019 г. , /евентуално от датата на завеждане на исковата молба/ до окончателното изплащане. Претендира се и направените по делото съдебни разноски, както и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител на ищцата по чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗАДв.

В проведеното съдебно заседание ищцата се представлява от адв. Ю. и адв. Ю., които поддържат исковата молба. Молят съда да постанови решение, с което да уважи изцяло претенцията на ищцата. Претендира разноски по представен списък.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва исковата молба като недопустима, евентуално неоснователна и недоказана - както по основание, така и по размер. Счита, че ищцата не е доказала онзи правопораждащ факт, от който твърди, че е възникнало правото ѝ на иск срещу НАП. Не е ясно от кой точно акт на НАП и/или нейните органи са настъпили твърдяните от нея вреди и каква е причинно-следствената връзка между тях и съответния акт. За недопустимост на иска сочи, че са налице висящи производства за същото нарушение, посочено в исковата молба. Пред КЗЛД твърди, че има образувано производство, по което са издадени НП № 004 от 28.08.2019 г. по описа на КЗЛД и Решение № ППН-02-399 от 22.08.2019 г. срещу НАП за действията описани в исковата молба, като по оспорването на Решението има образувано адм. дело № 10477/2019 г. по описа на АССГ, а НП е обжалвано от НАП пред СРС и е налице висящо НАХД № 14811/2019 г. Счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 39, ал. 4 от ЗЗЛД, според която за допустимостта на сезирането на съда с иск срещу нарушаване на правата по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД (чл. 39, ал. 1 ЗЗЛД) законодателят е поставил като условие да е налице висящо производство пред КЗЛД за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение да не е обжалвано и да има влязло в сила решение на съда. Счита за неоснователно възражението за неполагане на достатъчна грижа и неприлагане на ефективни мерки за сигурността на данните от страна на НАП. Твърди, че нерегламентираният достъп до информационната система на НАП е вследствие на злоумишлено посегателство, като след узнаването за този неототоризиран достъп Агенцията е предприела необходимите технически и организационни мерки за сигурност и защита на личните данни. Счита, че не са налице основания да се твърди, че този неототоризиран достъп е резултат от действия или бездействия на НАП или нейни органи/служители, както и че не ставало ясно с кое конкретно свое действие/бездействие НАП е довела до описаното психично и емоционално състояние на ищцата. Поради изложеното намира за недоказано твърдението за претърпени от П. К. Н. неимуществени вреди. Моли за отхвърляне на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. А., която оспорва исковата претенция и счита, че същата е неоснователна и недоказана. В представени писмени бележки сочи, че ищцата не е успяла да докаже наличието на претърпените от нея вреди, а също и наличието на пряка и непосредствена връзка между тях и действията/бездействията на НАП. Възразява се, че ищцата не е представила доказателства по делото, че данните ѝ са станали достояние на трети недобросъвестни лица. Соци се, че е необходимо да се докаже настъпването на вредите, които реално са

претърпени, за да се определи техния паричен еквивалент. Събраните писмени и гласни доказателства по никакъв начин не доказвали настъпването на твърдените от ищцата емоционални състояния. Липсвали и данни по делото на коя дата ищцата е узнала, че от информационните масиви на НАП са разкрити нейни лични данни, за да може да се твърди, че са разкрити данни, попадащи в обхвата на чл. 4, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните - ОРЗД). Сочи, че е ноторно известен факт, че услугите, които НАП предоставила за извършване на проверка дали са разкрити лични данни в резултат на пробива, не били налични към 15.07.2019 г., датата на която ищцата твърди, че преживява негативни емоции. В НАП нямало данни ищцата да е заявила, че желае да ѝ бъде предоставена информация относно наличието/липсата на неоторизиран достъп до нейни лични данни. Също така нямало и данни да е потърсила информация на официалната интернет страница на НАП, да е посетила офис на НАП, както и да е потърсила информация на телефона на Информационния център на НАП. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, Второ отделение, 50-ти състав, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.07.2019г. неизвестно лице е осъществило нерегламентиран достъп до информационната система на НАП, станал известен като „хакерска атака“, вследствие на което е разпространена информация, съдържаща личните данни на множество българи.

По делото е представена извадка от получен SMS, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 0187 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Не е посочен телефонния номер, на който е получен посоченият SMS, както и кое е лицето, за което е направена справка по посочената заявка. Ответникът не оспорва фактът, че по отношение на ищцата П. К. Н. са налице неправомерно разкрити лични данни.

Със Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е наредено на директора на Дирекция Комуникации и протокол да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката, включително чрез публикуването ѝ на официалната страница на НАП (стр. 35- 50).

В НАП е утвърдена Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения (стр. 51-60).

Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП (стр. 61).

По делото допълнително от ответника са представени още: Списък на видовете операции по обработване на лични данни, за които се изисква извършване на оценка на въздействието върху защитата на данните съгласно чл. 35, § 4 от Регламент (ЕС)

2016/679; Заповед № ЗЦУ – 1596 от 29.11.2017 г., с която са утвърдени Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП, ведно с приложенията към него; Препоръчителен софтуер за изтриване на информация и верификационна проверка(Приложение № 1); Описание на методите и минимални препоръки за санитарна обработка (саниране) на данни и софтуер(Приложение № 2); Образец на протокол за унищожаване на информация и/или информационен носител (Приложение № 3); Методика за анонимизиране на индивидуални данни 3.0 от 2017 г.; Заповед № ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени „Процедури с приложения към тях на отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП, „Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, а именно: Правила за ползване на електронна поща и Интернет в НАП, версия 3.0; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси в НАП, версия 2.0; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за работа от разстояние в НАП, версия 2.0; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, версия 2.0. Със същата заповед е утвърдена и „Политика по информационна сигурност на НАП“, версия 3.0 (л. 150-199); Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др.

За доказване на претърпени неимуществени вреди от страна на П. Н., по делото се събраха и гласни доказателства, като в качеството ѝ на свидетел беше разпитана Г. Т. Я. – дъщеря на ищцата. Свидетелката заявява, че майка ѝ разбрала за изтичането на лични данни през 2019 г. на българските граждани, притеснила се, имала кредит, който изплащала в момента. Променила се, още повече, че преди имала проблеми с мъжа, с който живеела за тормоз, за това и той да не злоупотреби. Сочи, че не може да каже дали майка ѝ е предприемала някакви действия, дали е посетила офис на НАП да подаде заявление до изпълнителния директор на НАП и дали се е обадила по телефона, за да разбере какви данни точно са изтекли, тъй като тогава била в чужбина.

При така установените факти, съдът изведе следните правни изводи:

Въпросът за допустимостта на иска е разрешен с Определение № 2568/18.02.2020 г., постановено по адм.д.№ 21/2020г. по описа на ВАС, задължително за настоящия състав – чл.235, ал.2 АПК. Исковата претенция е допустима като предявена от надлежна страна и срещу пасивно легитимиран ответник.

Разгледана по същество исковата молба е неоснователна.

Съгласно чл. 203, ал. 1 от Глава XI на АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на тази глава. Съгласно чл. 203, ал. 2 от АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда, установен в АПК.

Основателността на исковата претенция с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) незаконосъобразно бездействие на ответника 2) претърпяна вреда - неимуществена 3) вредата да е настъпила в резултат на незаконосъобразното бездействие, т.е. причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразното бездействие и вредоносния резултат. При така визираните предпоставки следва да се има предвид следното:

По аргумент от чл. 204, ал. 4 от АПК, първата предпоставка за ангажиране отговорността на ответника е наличие на бездействие и незаконосъобразност на бездействието, която следва да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Легално определение на термина "бездействие" липсва. Под "действие", респ. "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256 от АПК, а само неизвършването на фактически действия при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива.

С оглед разпоредбата на чл. 172 от ГПК във връзка с чл. 144 АПК релевантна за спора е изтеклата на 15.07.2019 г. вследствие нерегламентиран достъп до електронните масиви на НАП информация, съдържаща лични данни на ищцата. В резултат на това се твърди, че са възникнали притеснения и опасения у ищцата да не бъде злоупотребено с тези данни. По отношение на факта, че на 15.07.2019 г. е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищцата, не се спори. Според чл. 59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Доколкото задължението да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие със ЗЗЛД е на администратора, обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП вследствие неоторизиран достъп, който факт е безспорен по делото, според настоящия състав на съда сочи на противоположно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

За доказване изпълнение на задълженията си, произтичащи от регламента и закона, ответникът е представил: Заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена Политика по защита на личните данни в НАП, както и е

наредено на директора на Дирекция Комуникации и протокол да предприеме необходимите действия за популяризиране на политиката, включително чрез публикуването ѝ на официалната страница на НАП

Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри; Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001:2006 в НАП; Списък на видовете операции по обработване на лични данни, за които се изисква извършване на оценка на въздействието върху защитата на данните съгласно чл. 35, § 4 от Регламент (ЕС) 2016/679; Заповед № ЗЦУ – 1596 от 29.11.2017 г., с която са утвърдени Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП, ведно с приложенията към него; Препоръчителен софтуер за изтриване на информация и верификационна проверка(Приложение № 1); Описание на методите и минимални препоръки за санитарна обработка (саниране) на данни и софтуер(Приложение № 2); Образец на протокол за унищожаване на информация и/или информационен носител (Приложение № 3); Методика за анонимизиране на индивидуални данни 3.0 от 2017 г.; Заповед № ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени „Процедури с приложения към тях на отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП, „Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, а именно: Правила за ползване на електронна поща и Интернет в НАП, версия 3.0; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси в НАП, версия 2.0; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за работа от разстояние в НАП, версия 2.0; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, версия 2.0. Със същата заповед е утвърдена и „Политика по информационна сигурност на НАП“, версия 3.0 (л. 150-199); Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др. Тези документи установяват реда, по който е следвало да се обработват личните данни от ответника, но не и какъв контрол по отношение на спазването им е осъществен. По делото не се

установи конкретният технически начин, по който са достъпени личните данни при хакерската атака, за да се направи изводът дали това е станало вследствие на неприлагане на ефективни организационни и/или технически мерки за защита на данни или въпреки тях.

В случая е безспорно, че вследствие на хакерска атака е осъществен пробив в системата на ответника, който е станал причина за неправомерното разкриване и разпространение на лични данни на ищцата. Изтичането на информация от сървърите на НАП в резултат на извършен неоторизиран достъп категорично сочи на противоправно бездействие (пропуски) на ответника да изпълни произтичащи от закона и регламента задължения да обезпечи достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т. ч. правото на защита на личните им данни. Настоящият съдебен състав приема, че именно техническата уязвимост на системата на НАП е довела до нерегламентирания достъп на информация, а тя е резултат от неприлагането на подходящи технологии и мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, то не би се стигнало до пробива ѝ, предизвикал разкриването на личните данни на ищцата.

Наличието на одобрени процедури, правила, политики, инструкции, указания и методики не опровергава извода, че е нарушена сигурността на обработваните данни, след като те са публично разкрити. Без правно значение е, че липсва акт, в който да е описано и доказано в какво се състои техническата уязвимост на информационната система на НАП и как тази уязвимост е предпоставила и улеснила извършването на неоторизирания достъп в условията на причинно – следствена връзка. Техническата уязвимост очевидно е налице независимо от нейния произход, естество и обхват, а съществуването ѝ като обективен факт в действителността само по себе си е предпоставка за извършения неоторизиран достъп. Обработването на значителен обем лични данни, които биха могли да засегнат голям брой субекти на данни, изисква по-сериозна оценка на въздействието върху защитата на данните, за да се оценят конкретната вероятност и тежестта на високия риск, като администраторът на лични данни следва да предостави гаранции по отношение на експертни познания, надеждност и ресурси, позволяващи да се извърши адекватна оценка на риска за сигурността на данните в съответствие с нормативните изисквания. Съгласно чл. 32, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 при оценката на подходящото ниво на сигурност се вземат предвид по-специално рисковете от случайно или неправомерно

унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до прехвърлени, съхранявани или обработени по друг начин лични данни. Обстоятелството, че е допусната хакерска атака, с която е пробита информационната система на НАП по отношение на повече от 6 000 000 субекти на данни, е безспорно доказателство, че не е извършена оценка на подходящото ниво на сигурност и не са взети необходимите технически и организационни мерки за защита при обработването на личните данни на засегнатите лица, в т. ч. и на ищеца, което е достатъчно, за да се направи извод, че е налице незаконосъобразно бездействие от страна на НАП. Ответникът в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент ЕС 2016/679 при осъществяване на дейността си е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване на злоумишлен достъп до личните данни на ищцата без значение на вида и характера на този достъп (неправомерно, случайно или др.) и неговото авторство. В случая това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъпление и опазване на личните данни на ищцата, като от незаконосъобразното му бездействие е последвало и публичното им разкриване и разпространение. Бездействието на НАП е в противоречие с нормативните изисквания на чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни (ЕС) 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 (GDPR). Частичният характер на информацията не изключва противоправното поведение (бездействие) на ответника, защото съгласно съображение 26 от преамбюла на Регламент (ЕС) 2016/679 принципите за защита на данните следва да се прилагат по отношение на всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко. Личните данни, които могат да бъдат свързани с дадено физическо лице чрез използването на допълнителна информация, следва да се считат за информация, отнасяща се до физическо лице, което може да бъде идентифицирано. За да се установи дали има достатъчна вероятност дадени средства да бъдат използвани за идентифициране на физическото лице, следва да се вземат предвид всички обективни фактори, като се отчитат наличните към момента на обработване на данните технологии и технологичните развития. Няма спор, че ЕГН на ищцата и имената ѝ са достатъчни за идентифицирането ѝ, поради което правилата на закона и регламента и произтичащите от тях задължения за НАП се отнасят за обработването и на тази информация независимо от нейния частичен обем.

Съгласно § 3 от чл. 82 от GDPR администраторът на лични данни се

освобождава от отговорност за вреди, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието, причинило вредата, което в случая не е така. По делото липсват категорични доказателства, че ответникът е гарантирал последователно и адекватно ниво на защита на данните, за да се приеме, че нормативните изисквания за сигурността на обработването са приложени в тяхната цялост.

С оглед на изложеното съдът приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите мерки и ефективни средства за защита, произтичащи от задълженията на администратора по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни (ЕС) 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 (GDPR), вследствие на което е възникнал противоправният резултат, изразяващ се в нерегламентиран достъп и неразрешено разкриване на лични данни на ищеца.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие. Ищцата твърди, че живее в постоянен страх и притеснения, почувствала се е застрашена от физическо посегателство, изнудвания. Изброените емоционални сътресения безспорно представляват вид неимуществени вреди, но съдът намира, че те не са пряка и непосредствена последица от изтичането на личните данни на ищцата, а освен това останаха и недоказани. За да бъде уважен искът по основание, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от ищеца неимуществени вреди и че те са в резултат на незаконосъобразното бездействие. Преживеният стрес и притеснение, следва да са такива, че да доведат до промяна в качеството на живот на ищеца, т. е. не просто да са преживени, но и да са довели до някаква промяна в неговото поведение. В конкретния случай не се установява такава промяна. Разпитаната по делото като свидетел Г. Т. Я. – дъщеря на ищцата сочи, че майка ѝ разбрала за изтичането на лични данни през 2019 г. на българските граждани, притеснила се, имала кредит, който изплащала в момента. Променила се, още повече, че преди имала проблеми с мъжа, с който живеела за тормоз, за това и той да не злоупотреби. Соци, че не може да каже дали майка ѝ е предприемала някакви действия, дали е посетила офис на НАП да подаде заявление до изпълнителния директор на НАП и дали се е обадила по телефона, за да разбере какви данни точно са изтекли, тъй като тогава била в чужбина.

Всички тези емоционални състояния, описани в исковата молба и

тези, за които свидетелства свидетелката Г. Я., обаче противоречат на нейното активно поведение. Към исковата молба е приложена снимка на електронно съобщение със следния текст: „НАП: по заявка номер 0187 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Тази информация обаче не може по никакъв начин да се отнесе към извършената от страна на ищцата справка, доколкото липсва индивидуализация на търсеция информация, поради което не става ясно, че същата се отнася до П. К. Н.. Същата е разбрала, че е налице неправомерно разкриване на личните й данни, но въпреки това не е направила нищо, за да установи какви са конкретно личните данни, които са разкрити, и какво би могло да се направи, за да се промени това което е разкрито, което е равнозначно на липса на заинтересованост у това лице да установи какво точно по отношение на него е разкрито. Очевидно е, че три имена и ЕГН не могат да се променят, но ако е разкрит номерът на личната карта на ищцата, то същата може да я смени. Човек, преживяващ силен емоционален стрес от дадена ситуация, в конкретния случай от разкриването на личните данни, би направил всичко зависещо от него, за да установи какво е разкрито и как би могло това, което е разкрито да бъде променено, за да се предотврати евентуално злонамерено действие. От значение за установяване на действителна, реално претърпяна вреда и силен стрес, е наличието на активно поведение на пострадалото лице, да установи до кои негови данни е осъществен нерегламентиран достъп, за да може да предприеме мерки, с които до известна степен да се защити. Освен това, за да се установи реално притеснение, най-малкото следваше да се представят по делото доказателства за наличните на ищцата банкови сметки, за които се страхува да не станат обект на злоупотреба. Наличните за ищцата банкови сметки останаха недоказани, като съдят няма как да приеме, че е налице реален страх и притеснение от злоупотребата с нещо, за което не са представени доказателства, че реално съществува. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема за недоказана твърдяната като претърпяна от ищцата вреда, изразяваща се в стрес, притеснение, заплаха, причинени от твърдяното незаконосъобразно бездействие на ответника.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав като приема за недоказана причинната връзка между незаконосъобразното бездействие на ответника и претърпяната от ищца вреда, намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид изхода на спора и на основание чл.10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл.78, ал.8 ГПК във вр. с чл.144 АПК във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ,

на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 203 АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 50 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. К. Н., от [населено място] иск да бъде осъдена Национална агенция за приходите да ѝ заплати обезщетение в размер на 1 000 лв. за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на подчинение на ответника, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищцата, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца.

ОСЪЖДА П. К. Н. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: